

'Ik heb soms het gevoel dat ik gestuurd word'

Als ik in Leersum bij Hannelieke van de Beek aanbel, is de natuur niet ver weg. Haar tuin is een klein, natuurlijk parkje met her en der kunstwerken. Bij de deur hangt een kunstwerk van glas, waarin ze de woorden van Prediker 3 heeft verwerkt. Of het nu het glas is van een kapot bushokje, een paar takjes in haar tuin of de schaduw van zichzelf: Hannelieke laat zich inspireren door wat er op haar weg komt. Hoe werkt dat bij haar? En is er een plan als ze ergens aan begint. Een gesprek over verwondering, kunst die op tilt en inspiratie.

Verwondering is voor jou een belangrijk begrip.

Ja, dat klopt wel. Ik ben bang dat ik teveel zie. Ik maak vaak foto's, ik ben altijd visueel bezig en probeer voor mezelf en voor anderen te benoemen wat ik zie. Kijken door een lens werkt voor mij het beste. Dan onthou ik beter wat ik zie. En dan geniet ik extra van het stil staan. Dan sluit ik me helemaal af van wat er om mij heen gebeurt.

Je staat nooit uit?

Nee, in mijn hoofd gaat het altijd door.

Als je door de verwondering iets moois op het spoor komt, moet het daarna een kunstwerk worden. Hoe werkt dat?

Zo kijk ik niet. Ik kan bijvoorbeeld de zee bij windkracht 8

fotograferen, maar dan denk ik niet: 'Wat kan ik met die foto's doen?' Laatst kreeg ik de vraag of ik het voorpand van een mantel van hoop en troost wilde maken voor een Mariabeeld. Die mantel moest ook een relatie leggen met tijden van corona. Toen dacht ik: 'Ah, de corona kwam in golven'. Dan ga ik op zoek naar de betekenis van water, dan kom ik bij Noach uit en Jona, bij de doop. Ik dompel me zo helemaal onder in de symboliek. Uiteindelijk kom ik dan op stralen licht die op de golven vallen. Dat beeld van troost wil ik er dan in hebben. En daar gebruik ik dan een foto voor die ik bij die zee gemaakt heb. Zo'n beeld wordt me ingegeven. Dat valt me dan letterlijk toe. Zoiets gebeurt wel vaak.

Je vertelde me, dat mensen soms betekenis geven aan jouw werk. Het verhaal van het kunstwerk 'Rabboeni' is daarvan wel een mooi voorbeeld.

Ik weet nooit wat ik doe. Het gebeurt. Op een gegeven moment bloeiden er krokusjes in het gras van mijn tuin. Die fotografeerde ik. Er lagen ook twee takken in het gras in de vorm van een kruis. Ineens zag ik mijn eigen schaduw door de zon en er lagen dode bladeren. Ik weet dat ik toen dacht: 'Dit is mijn eigen sterfelijkheid, de kringloop van het leven'. Ik maakte er een foto van en wilde die foto borduren. Toen ik daar tijdens een expositie mee bezig was, kwam er een man bij me staan. Hij zag waarmee ik bezig was en zei: 'Mijn oude moeder zei laatst tegen me: 'Ik hoop dat de Tuinman me snel komt halen'. Op dat moment begonnen we beiden te huilen. En ik zei tegen hem: 'U geeft nu betekenis aan dit werk'. Ik zag ineens, dat dit werk over de opstanding gaat, over mij en in mijn schaduw ook over de Tuinman die Maria van Magdala ontmoette bij het graf. Ja, dat was heel bijzonder!

Dat heb je veel, toch, die wisselwerking tussen jouw werk en de bijbelse woorden en verhalen?

Ja, daarom wil ik ook alleen maar in kerken exposeren. Daar hebben mensen die bagage nog. En dan kan zoiets gebeuren.

Je verkoopt geen werk?

Dat wel, maar ik vind het ontzettend moeilijk. Ooit heb ik via een galerie drie werken verkocht. Ik wilde graag contact met de koper, maar vanwege de privacywet kon dat niet. Dat wil ik niet meer. Ik wil weten waar het werk komt te hangen, waarom iemand het wil hebben. En het liefst hang ik het ook zelf op. Ik verkocht ooit een werk en toen ik het kwam ophangen, wilde iemand het boven de televisie hebben. Dat was een plek waar het helemaal niet tot zijn recht kwam. Ik heb in dat geval geadviseerd het ergens anders neer te hangen. En als de plek me echt niet zint, ben ik in staat om het weer mee terug te nemen. Mijn kunstwerken hebben iets te vertellen, ze zijn een deel van mezelf. Daarom wil ik er graag zelf wat over zeggen.

Het heeft wel iets profetisch, Hannelieke.... je reikt mensen beelden aan waarin ze hun geloof weerspiegeld zien

De laatste tijd laat ik die gedachte wel eens toe, ja. Het gebeurt tenslotte best vaak dat mensen er gedachten en beelden in zien die ik er niet bewust in gelegd heb... Ik heb soms wel het gevoel dat ik daarin gestuurd word.

Jan Willem Drost

Op dit moment exposeert Hannelieke van de Beek tot en met 1 oktober in de Sint Bavokerk in Haarlem aan de Grote Markt. Vanaf 9 oktober is het werk van Hannelieke te zien in 'De Schakel' onder de titel 'Ode aan de natuur'. Deze tentoonstelling is georganiseerd in samenwerking met de werkgroep Duurzaamheid.

Hannelieke in haar atelier met het werk 'Rabboeni'

